

Publicerad 2020-10-18 20:06 av yta

En text om en vän som valt bort livet för droger.

Jag ville hjälpa

Jag ville hjälpa, men allt gick snett. Nu går du på droger och ditt liv rinner ut i en svart smörja. Vi hörs sällan och jag drar mig undan när jag inser att inget jag säger fungerar för att du ska förstå att du ska vara rädd om dig. Hur kunde det bli så här. Alla dina ord om att du aldrig skulle bli som din mamma eller morfar. Aldrig börja dricka och knarka. Ändå, nu gör du allt det du sa att du inte skulle göra.

Du vaknar påverkad och somnar påverkad. Du är bortdomnad från livet. Bor hos en langare som ger dig alla droger du ber om. Du som redan är så trasig. Vad blir det närmast? Blir du hemlös och prostituerad?

Borta är ditt skratt, borta är dina glittrande ögon och alla nyfikna frågor. Nu frågar du bara efter mera droger eller att låna pengar. Det var ju inte så här det skulle bli när jag ville hjälpa dig att få ett liv.

Jag vill inte se dig gå under eller höra att din röst förlorar sin klang. Du är värd så mycket mera. Du har redan varit i helvetet, gå inte tillbaka in i elden. Bränn inte sönder din kropp på lågor som blir ett helvete att släcka. Du är värd så mycket mera.

Det finns inget jag kan göra för dig längre. Du säger att du ska sluta, men du säger det för min skull inte för din egen. Det spelar ingen roll att du ger mig löften när du inte lovar dig själv. Jag är obetydlig i allt det här. Du är den som räknas.

Fan ta livet och alla plågor. Fan ta morgondagen som kommer som den vill. Fan ta alla löften som aldrig infrias.

Min röst vill mildra, trösta och ge dig hopp men allt studsar ut i en oändlighet och inget når dig. Du är för bra för att dränka dig i droger.

Jag såg en annan dröm, där du var lycklig och reste dig ur din trasighet. Din revansch på ett unket liv, men inget av det hände. Du backade i stället ut för stupet.

Jag vill ta kontakt men jag är rädd. Vill inte höra hur du har det. Kanske är det alltid denna känsla att jag misslyckades. Man är alltid två i en tango som de säger. Jag är bara en i dansen om att du ska få vara lycklig i ditt liv.

Hur kunde det gå så snett? Du fick massor av hjälp och du tackade nej till allt. I min förtvivlan är jag också förbannad på dig. Trots att jag vet att missbruk är en sjukdom och att du löpte stor risk att drabbas. Du har det i generna.

Bränn dig inte på elden brukade jag säga till dig. Ta inte just det steget mot ett helvete. Du visste men det hjälpte inte. Du blev varnad gång på gång.

Jag tror att du vill hämnas på alla men hämnden drabbar bara dig. Du är den där huden skrumpnar ihop av

hettan. Du är den som kommer att vara utan tak över huvudet och som får kämpa mot hungern.

De är inte dina vänner som du tror. De kan gå över lik för att få det dom vill ha. I deras värld är du någon att missbruka till sista andetaget och när du slocknar för gott kommer de inte att gråta tårar över att du är borta för evigt.

Varför vill du inte lyssna på mig och alla som säger att du ska akta dig. Vi ropar till dig, kom tillbaka hit till oss levande. Du är för värdefull för att drunkna i piller och andra droger. Du ska sova i en skön säng, inte på gatan.

Det är höst. Löven faller gula mot en mark där gräset ännu är grönt. Snart förvandlas det till frostnupen backe. Några minusgrader och det blir svårt att ligga ute under bar himmel. Du kommer att frysa så du skakar och hungern kommer att riva sönder ditt inre.

Sen kommer snön. Den kommer att breda ut sig vit och vacker, samtidigt som du är fylld av smuts. Gör inte så här mot dig själv!

Lyssna på våra röster, det finns fler än jag som ber dig att akta dig för helvetet som drogerna för med sig. Det finns inget vackert i att vara påtänd. Det kanske är skönt i början men det kommer att ta slut. Inget kommer att bli skönt med droger längre fram, det kommer bara att bli en jakt på ännu mera droger och ännu mera pengar för att kunna köpa det som din kropp skriker efter.

Du kommer att gå gata upp och gata ner för att sälja din kropp, söka på nätet efter torskar som betalar för att bli tillfredsställda. Du förlorar, du förlorar alltid i spelet om droger. Du betalar det högsta priset.

Du tycker säkert att jag överdriver, att det inte är så farligt. Du kan sluta när du vill. Men jag vet. Jag vet att du går förlorad. Du har det i generna, du behöver söka hjälp innan du brinner upp. Helveteselden slukar dig. Först långsamt sen allt snabbare.

Din pojkvän och langare kommer inte hjälpa dig. Han är den som när bränsle till brasan. Han kommer se på när du tar din första sil. Han kommer hjälpa dig att dra åt stasen i armen när du ska hitta en blodådra. När kanylen tränger in i venen kommer han att räkna sina pengar och sucka belåtet.

Du faller och faller ner i träsket av förlorat liv. Ute är hösten kvar. Löven är gula och solen glittrar. Jag sitter här och skriver. Ledsen är jag och uppgiven när det gäller dig. Jag önskar så att jag kunde göra något, men det är försent.

Minns du när du satt på bryggan och fiskade? Sjön var blå och små vågor kluckade i den milda vinden. Det fanns lugn i dina andetag. Jag gav dig kaffe ur gul plastmugg och vi njöt av tidig sommar medan fisken nappade. Minns du att du var lycklig? Sådär som ett barn utan bekymmer. Det var det livet jag ville att du skulle få. Du försökte så mycket. Du tog tag i ditt liv, kämpade och ville leva. Det är så jag vill minnas dig, alltid!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren yta med Poeter.se id #33011 innehar upphovsrätten